

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **M. E.**, zastoupen Mgr. Liborem Rojarem, advokátem se sídlem Veselská 710, Uherský Ostroh, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2007, č. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 5. 2008, č. j. 34 Cad 170/2007 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanoveného advokáta Mgr. Libora Rojara **se určuje** částkou 952 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 5. 9. 2007, č. X. Rozhodnutím žalované byl žalobci podle ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňat ode dne 18. 10. 2007 plný invalidní důchod. Žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Uherské Hradiště (dále jen „OSSZ Uherské Hradiště“) ze dne 30. 8. 2007 již není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 % a nedosahuje tudíž poklesu o 66% stanovených zákonem pro

plnou invaliditu.

Podle posudku OSSZ Uherské Hradiště byla rozhodujícím zdravotním postižením žalobce určena Parkinsonova nemoc v incipientním stadiu na léčbě bez progresu zhodnocená podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kapitoly VI, oddílu A, položky 11, písm. a) na 35% míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti s hodnocením, že žalobce není nadále plně invalidní, ale je částečně invalidní.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 5. 2008, č. j. 34 Cad 170/2007 – 33, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované.

V žalobě žalobce namítal, že posudek OSSZ v Uherském Hradišti postrádá hodnocení zdravotního stavu žalobce z hlediska eventuálních změn k lepšímu.

Krajský soud provedl důkaz posudkem o zdravotním stavu žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, vypracovaným dne 13. 3. 2008 posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně (dále jen „posudková komise“) zasedala v řádném složení, za účasti odborného lékaře – neurologa a uvedla, že plná invalidita byla žalobci posudkem OSSZ Uherské Hradiště ze dne 18. 7. 2006 uznána pro nově zjištěnou Parkinsonovu chorobu v počínajícím stadiu a v kombinaci s dalším neurologickým postižením byl stav hodnocen jako těžká forma Parkinsonovy nemoci. Podle objektivních neurologických nálezů se jednalo ve skutečnosti o stav s mírnou rigiditou, bradykíziou bez třesu a ani při souběhu s bolestmi zad nebylo možné stav hodnotit jako těžkou formu onemocnění. Šlo o posudkové nadhodnocení subjektivně udávaných potíží nad objektivně prokázanou poruchou funkce. Ve specializované neurologické ambulanci po léčbě Akinetonem s dobrým efektem byla zahájena léčba v rámci studie nového léku. Posudková komise konstatovala, že k datu vydání rozhodnutí byla dlouhodobá příznivá stabilizace zdravotního stavu žalobce po zavedené léčbě, kdy došlo ke zmírnění pohybových potíží bez akinez, třesu s normální chůzí s omezením synkinezy zleva. Nejistota chůze mohla být zvýrazněna vlivem polyneuropatie, která se neprojevovala v motorické oblasti svalů. Žalobce byl občas léčen pro bolesti dolních zad s jednostrannými lumboischialgiemi, bez kořenového původu a porucha dynamiky bederní páteře byla bez kořenových výpadových nebo iritačních jevů. Tyto potíže ho omezovaly pro vynucené polohy a fyzicky náročné aktivity. Hypertenze a ostatní stavy neomezovaly schopnost výkonu soustavné výdělečné činnosti. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla Parkinsonova choroba a uvedený stav odpovídá hodnocení podle přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., kapitoly VI, oddílu A, položky 11, písm. b) - 35%. Porucha funkce rozhodujícího postižení by odpovídala postižení uvedenému pod písm. a), vzhledem k souběhu s polyneuropatií a bolestmi zad byl stav hodnocen na dolní hranici písm. b) a vzhledem k předchozím vykonávaným výdělečným činnostem byl celkový pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti 35%.

Podle krajského soudu skutečnosti uvedené v posudku lékaře OSSZ Uherské Hradiště ze dne 30. 8. 2007, týkající se rozhodujícího zdravotního postižení, souhlasí se zjištěními v posudku posudkové komise ze dne 13. 3. 2008. Jak vyplývá z hodnocení provedeného posudkovou komisí, byl zdravotní stav žalobce v době, kdy byl žalobce uznán posudkem lékaře OSSZ Uherské Hradiště ze dne 18. 7. 2006 plně invalidním, posudkově nadhodnocen, neboť pro takové hodnocení nebyly objektivně prokázány poruchy funkce – kritéria. Posudková komise v posudku konstatuje příznivou stabilizaci zdravotního stavu při zavedené léčbě, se zmírněním pohybových obtíží, což je také důvodem pro snížení stupně invalidity. Přítomnost polyneuropatie na končetinách a problémy se zády a poruchou dynamiky bederní páteře posudková komise správně zhodnotila v rámci položky 11, písm. b), v níž je rozmezí 30-50% míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, když ji stanovila ve výši 35% postačující

pro částečnou invaliditu. Posudek byl vypracován na základě úplné zdravotní dokumentace a jsou v něm zhodnoceny všechny zdravotní potíže žalobce, proto byl krajským soudem hodnocen jako objektivní, úplný, přesvědčivý a z tohoto důvodu se stal rozhodujícím důkazem pro posouzení věci. Protože stanovená míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 35% nebyla postačující pro plnou invaliditu, pro niž zákon vyžaduje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 66%, proto nebyl žalobce plně invalidní podle § 39 zákona o důchodovém pojištění a nespĺňoval tak jednu z podmínek trvání nároku na plný invalidní důchod.

Proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

V kasační stížnosti podané proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále „stěžovatel“) uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel poukázal na ustanovení § 64 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále „o. s. ř.“) a zdůraznil, že při ústním jednání navrhl provedení důkazu posudkem nezávislého soudního znalce. Jestliže však krajský soud v odůvodnění rozsudku neuvedl, proč tento důkaz neprovedl, zatížil své rozhodnutí částečnou nepřezkoumatelností, tedy vadou, jenž mohla mít vliv na správnost rozhodnutí.

Podle stěžovatele navržený znalecký posudek mohl objasnit rozpor mezi prvotně zjištěným zdravotním stavem stěžovatele, jenž dle žalované splňoval charakteristiku plné invalidity a odlišným posouzením, jímž byl následně zjištěn pokles pracovní schopnosti stěžovatele jen o 35%. Stěžovatel krajskému soudu vytýkal nedostatečné zjištění skutkového stavu pro objektivní rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel závěrem doplnil, že na základě jeho žádosti ze dne 7. 5. 2008 bylo lékařem OSSZ Uherské Hradiště opětovně rozhodnuto o plné invaliditě stěžovatele.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Uplatněný důvod kasační stížností je uveden v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu, která může spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě též v jiné vadě řízení, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel spatřuje pochybení krajského soudu v tom, že nevyhověl jeho návrhu na vypracování nezávislého znaleckého posudku zdravotního stavu stěžovatele a v rozsudku neodůvodnil, proč odmítl navržený důkaz provést.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu, tedy dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem, si soud vyžádá posouzení zdravotního stavu občana od Ministerstva práce a sociálního věcí, které jej učiní prostřednictvím svého orgánu – posudkové komise. Podaný posudek hodnotí soud jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy jím provedenými i s důkazy provedenými v řízení

před správním orgánem; ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

Podle ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, který z navržených důkazů provede a může provést i důkazy další, existují-li i po vypracování posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pochybnosti o příčinách dlouhodobě nepříznivého stavu posuzovaného, resp. o adekvátnosti posouzení míry poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Procesní předpis tedy soudu neukládá povinnost provést každý navržený důkaz.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na právní názor prezentovaný v nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 92/95, podle něhož *zásadně nelze spatřovat porušení čl. 36 Listiny v tom, že soud nevyhoví všem důkazním návrhům účastníků, neboť jen soudu přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (§ 120 odst. 1, 2 o. s. ř.), to však platí pouze pokud, pokud lze na skutkový stav v dané věci bezpečně usoudit (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. ÚS 150/93)*. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že právě o posléze uvedenou situaci se jedná i v souzené věci.

Nevzbuzoval-li tedy obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, nebyl odůvodněn požadavek stěžovatele na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 ze dne 28. 8. 2003). Nad to Nejvyšší správní soud podotýká, že posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí má v řízení, jehož předmětem je přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění, charakter znaleckého posudku *sui generis*.

V projednávané věci jsou závěry posudkové komise zcela srozumitelné, úplné a nepochybné, když posudková komise zhodnotila veškerou zdravotní dokumentaci stěžovatele a vyvodila z ní závěr o tom, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl stěžovatel plně invalidní, což odpovídá i výroku žalovaného rozhodnutí. Jelikož tento posudek nebyl v rozporu s posudkem provedeným ve správním řízení, shledal jej krajský soud za přesvědčivý a neměl pochyby o skutkovém stavu, které by vyvolaly potřebu dalšího dokazování. Ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádný konkrétní věcný argument, který by byl schopný právně relevantním způsobem vyvrátit tento závěr. Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že krajský soud nepochybil, pokud stěžovatelem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem neprovedl.

Jak již bylo výše uvedeno, má soud právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo je však nezabývá povinnosti odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné. V případě odůvodnění rozsudku správního soudu je tak třeba, s ohledem na specifika správního soudnictví, použít přiměřeně ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. (§ 64 s. ř. s.), jak správně podává stěžovatel v kasační stížnosti.

Zdejší soud ze soudního spisu zjistil, že při ústním jednání před krajským soudem dne 6. 5. 2008 zástupce stěžovatele uvedl, že nesouhlasí se závěry posudkové komise, neboť je považuje za neobjektivní z důvodu nesprávně posouzeného zdravotního stavu, a proto navrhl ustanovit znalce z oboru neurologie, který by popsal zdravotní stav stěžovatele a vyjádřil se k němu. Krajský soud poté v usnesení vyslovil, že další dokazování ve věci provádět nebude.

Nejvyšší správní soud uvádí, že neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií a odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, byla-li

již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.

Jakkoliv tyto argumenty text napadeného rozsudek krajského soudu výslovně neobsahuje, lze z něj dovodit, že vzhledem k tomu, že krajský soud pokládal posudek posudkové komise pro jeho objektivitu, úplnost a přesvědčivost za rozhodující důkaz pro posouzení věci, zhodnocení zdravotního stavu stěžovatele měl tudíž dosavadním prokazováním postavené na jisto, a proto důkaz navržený stěžovatelem pro jeho nadbytečnost neprovedl, o čemž i procesně rozhodl.

Nejvyšší správní soud tak souhlasí se stěžovatelem potud, že krajský soud měl výslovně odůvodnit neprovedení navrhovaného důkazu, je však toho názoru, že vzhledem k povaze projednávané věci tato vada nemohla mít vliv na přezkoumatelnost rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat. Stěžovateli byl pro řízení o soudní přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu ustanovenému advokátovi částkou 500 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za úkon právní služby – podání kasační stížnosti. Pokud se týká převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) téže vyhlášky], soud vzal především zřetel na to, že se jedná o zastoupení advokátem, který žalobce zastupoval již v řízení před soudem prvního stupně. Soud ustanovenému advokátovi dále přiznal částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 800 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 952 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu